

FOTOGRAFIE: MARK UYL

‘Ik ben wél de moeite waard’

Als kind werd actrice/cabaretière/zangeres Karin Bloemen misbruikt door haar stiefvader terwijl haar moeder de andere kant opkeek. Hierdoor leerde ze al jong wat goed en kwaad was, maar ook dat ze zelf wél een heel goede moeder zou kunnen zijn. “Ik wist dat ik in staat was mijn verantwoordelijkheden te nemen.”

TEKST: BRAM DE GRAAF

“Het leven is er niet om ons een les te leren”, zegt Karin Bloemen. “Het leven dient om geleefd te worden en we moeten het positief maken voor onze soort. Als je goed doet, kan dat voor anderen heel aangenaam zijn. Maar als je slecht doet, kun je het voor anderen heel onaangenaam maken.”

Ze weet er alles van. Karin was drie toen haar vader Jan Bloemen het gezin verliet voor een andere vrouw. “Mijn eerste traumatische ervaring. Ik werd als derde dochter geboren; weer geen jongen. Op latere leeftijd heb ik een poos gedacht: het is mijn schuld en dat werd een heel trauma: ben ik wel iets waard? Daar heb ik nog wat therapietjes tegenaan moeten gooien. Maar destijds, als kind, dacht ik: dit hoort er gewoon bij. Ik leerde er het beste van te maken. Dat is een natuurtalent van de mens: overleven.” Haar moeder hertrouwde. Deze nieuwe echtgenoot, Ben Kuijt genaamd, sloeg zijn vrouw en misbruikte haar dochters, terwijl hun moeder

de andere kant op keek. Eerst vergreep hij zich aan Karins vijf jaar oudere zus Annelies. Toen zij uit huis werd geplaatst, aan Karin zelf. “Ik was acht jaar oud en dacht: is dit nu het leven? Mijn vader was mijn held en ik hoopte dat hij terugkwam en mij zou redden. Maar hij stierf en ik wist toen: ik zal het zelf moeten doen.”

Mijn missie

Over haar incestverleden verscheen vorig jaar het boek *Mijn ware verhaal*. Karin vertelt daarin uitgebreid over het misbruik en de gevolgen daarvan op haar leven en dat van haar familie- ►

‘Overleven is een natuurtalent van de mens’

‘Het podium is voor mij de veiligste plek ter wereld’

leden. “Ik had er natuurlijk al vaker over gesproken”, zegt ze. “Maar ik dacht: ik moet het opschrijven wil ik mezelf echt vrij kunnen noemen.”

In het boek vertelt Karin ook over haar zus Annelies. Zij trouwde met Ben Kuijt, nadat hij van hun moeder was gescheiden en kreeg een kind met hem, Gerben. Ook Annelies scheidde van Ben Kuijt, omdat ze vaak werd mishandeld door hem. De druppel was dat hij Karin het succes niet gunde, terwijl Annelies juist zo trots was op haar zusje. Met haar tweede man kreeg Annelies nog twee kinderen. Helaas stierf ze samen met haar twee jongste kinderen, als gevolg van een woningbrand. Zoon Gerben, zes jaar oud, overleefde en na een lange juridische strijd kreeg

Karin de zorg over hem. “Ik wilde ervoor zorgen dat hij een normale, veilige opvoeding kreeg. Dat werd vanaf die dag mijn missie.”

Goede moeder

Gerbens komst verrijkte in meerdere opzichten haar leven. Zo dacht ze dat ze door het misbruik nooit moeder zou kunnen worden. “Hoewel gynaecologen zeiden dat het mogelijk was, dacht ik zelf: alles daarbinnen zal wel kapot zijn. Ik was ook nooit zwanger van Ben Kuijt geraakt. Maar het was ook angst. Ik had natuurlijk een verkeerd voorbeeld gehad en kende het principe van een gezellig en ontspannen gezinsleven niet. Een dagje uit met Ben Kuijt was de hel, want je kreeg een klap voor je harses als je je mond opendeed. Dat moest dan leuk zijn? Door Gerben werd ik me ervan bewust dat een gezin wel leuk kon zijn. Maar het belangrijkste: dat ik een heel goede moeder zou kunnen zijn. Ik wist dat ik in staat was mijn verantwoordelijkheden te nemen en ik wist wat goed en kwaad was. Daaruit ontstond het zelfvertrouwen dat ik zelf kinderen wilde.” Terugkijkend besepte ze toen pas, op een leeftijd van 35 jaar, dat er ruimte was voor geluk in haar leven. Ze stond toen al ruim tien jaar op de planken. Als tiener had ze zichzelf na jaren kunnen ontworstelen aan het misbruik van haar stiefvader. “Ik was een jaar of twaalf en realiseerde me: ik kan twee dingen doen. Of ik verzuip mezelf of ik bepaal mijn eigen pad. Want ik heb ook recht op geluk, liefde, lust, mijn eigen seksualiteit. En ik heb recht op ‘gewoon’. Hij heeft niet het recht om me dat te ontnemen. Dus ging ik in de tegenaanval en dat trok hij niet. Ik daagde hem uit zodat hij fouten ging maken. Toen liet hij me met rust. Ik was vrij! Mijn wraak zou zijn dat ik heel gelukkig zou worden.”

Levensloop Karin Bloemen

- 1960 geboren in Alkmaar
- 1984 diploma Academie voor Kleinkunst, Amsterdam
- 1985 te zien in de film *De IJssalon*
- 1986 - 1987 maakt deel uit van theatergezelschap Purper
- 1986 - heden personalityshows o.a. *La Bloemen*, *De diva en de divan*, *Beter laat en Volle bloei*; musicals en toneelstukken en vijftien albums
- 1994 getrouwd met gitarist/componist Marnix Busstra; twee dochters (20 en 22 jaar)
- 2011 wordt benoemd tot officier in de Orde van Oranje-Nassau
- 2019 boek *Mijn ware verhaal* verschijnt

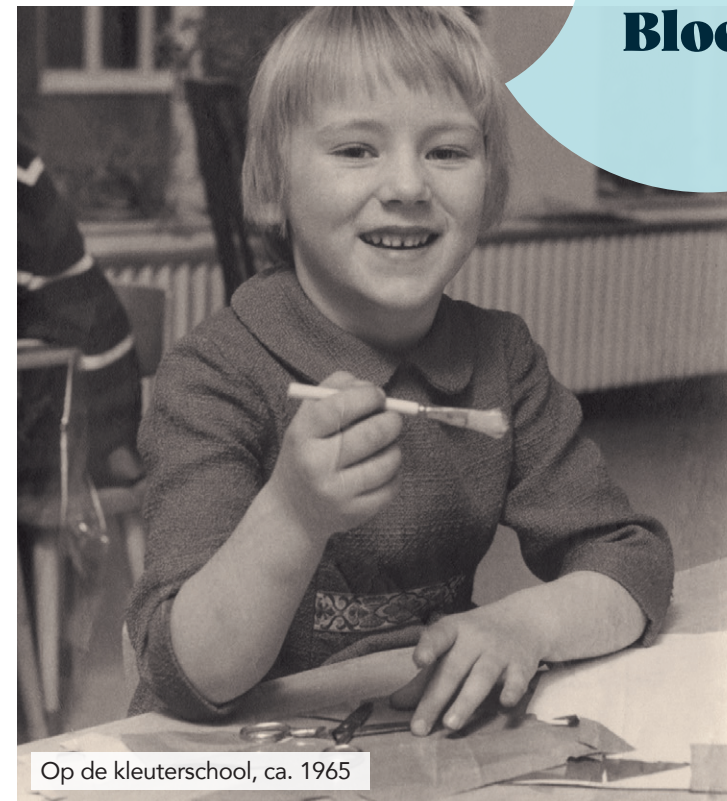

Met paradetrom bij de Schager drumband

In de musical *De zoon van Louis Davids*, 1983

Uit het leven van Karin Bloemen

Op de kleuterschool, ca. 1965

Optreden van het schoolcabaret, 1977

Mezelf bewijzen

Dat geluk vond ze in het zingen. "Door die vrijheid kon ik bij mijn talent en dat heeft me uiteindelijk gered. Maar ook dat was een leerproces. Ik deed in het begin te veel mijn best en ging helemaal op in mijn vak, zodat ik mezelf overwerkte. Ik had last van chronische oververmoeidheid, pijn in mijn botten en gewrichten. Honderd procent inzet was nooit genoeg. Ik moest weer de balans vinden. Voor wie doe ik dit? Ben ik aan het bewijzen dat ik ondanks alles, wat Ben Kuijt heeft geflikt en mijn vader ons verliet, wel iets waard ben? Het was een zoektocht."

Veiligheid bleek voor Karin een voorwaarde om gelukkig te kunnen zijn, leerde ze ook. Ze citeert schrijver Arthur Japin: 'Je bent het veiligst in de donkerste kast in de donkerste hoek van het donkerste huis. En in het felste licht waarin iedereen je ziet.'

En zegt vervolgens: "Ik zoek al mijn hele leven naar veiligheid. En het podium is de veiligste plek ter wereld. In het theater weet ik wat ik ga

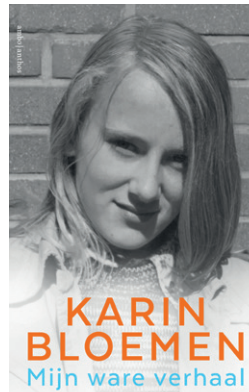
zeggen, want daar heb ik weken op geoefend. En niemand komt het toneel op om me te verkrachten. Maar ergens in mijn hoofd moest ik besluiten dat ik zelf degene was die de mogelijkheden creëerde. En dat ik het niet toeliet dat die ander me vernielde. Het was de wil om te overleven en om te laten zien dat ik wél de moeite waard ben."

Echte liefde

Met haar succes heeft ze niet alleen zichzelf, maar ook haar zussen en moeder – die ze heeft vergeven voor het weggijken, want ze was zelf ook slachtoffer – een nieuw gezicht gegeven in de maatschappij. "Door mijn talent kwam het respect terug. En voor mijzelf het gevoel dat ik iemand ben. Niet dat door die klootzak misbruikte kind, maar de vrouw die heel mooi kan zingen en theater kan maken, en die iedereen blij kan maken met een liedje en een performance."

Ze is nu gelukkiger dan ooit. "Dat komt ook door het verbond met mijn man Marnix en hoe hij in het leven staat. Er is geen enkel wantrouwen, geen machts spel, geen jaloezie. Elk jaar lijken we dichter bij elkaar te komen. Hij is mijn maatje en er is veel respect. Soms zegt hij: 'Je hebt gelijk'. Heerlijk om te horen. 'Zeg het nog eens', zeg ik dan. Echte liefde bestaat! Dat het leven dit nog voor mij als cadeautje in petto had, is super." En voelt ze zich nu echt vrij? "Ik kom steeds een stapje dichterbij." ●

**'Elk jaar lijken
Marnix en ik dichter
bij elkaar te komen'**

Karin Bloemen: Mijn ware verhaal

In haar autobiografie *Mijn ware verhaal* vertelt Karin Bloemen over de misbruik, angst en mishandeling in haar jeugd. Een bijzonder aangrijpend boek dat u niet loslaat. U leest welke impact deze heftige gebeurtenissen op haar hebben gehad en hoe Karin ondanks deze traumatische ervaringen zo'n sterke vrouw is geworden.

€ 21,99 | AmbolAnthos

Op www.blijtijds.nl/magazine leest u meer over Karin Bloemen.

